

[Ingerlise Koefoed]

tigt, at det gennem aftaler med biblioteker, forskningsinstitutioner, universiteter o.lign. sikres, at det bliver disse institutioner og ikke den enkelte forsker, den enkelte studerende, den enkelte benytter, der skal betale for de nødvendige søgninger, for på den måde kan informationen meget nemt blive til noget, der er forbeholdt dem, der har råd til at betale for at få den.

Endelig vil jeg understrege behovet for en bedre fælles planlægning for forskningsbibliotekerne og spørge, om undervisningsministeren overvejer at fremsætte et forslag om en forskningsbibliotekslov, der f.eks. kan fastsætte en målsætning for forskningsbibliotekerne, kan forpligte til samarbejde, til fælles katalogiseringsregler, til fælles statistikregler og til en forstærket information over for samfundet og brugerne.

Som hr. Dræbye også sagde, vil undervisningsministeren og hans regeringskolleger ved afstemningen om finanslovsforslaget blive stillet over for muligheden for med det samme at afhjælpe en smule af den økonomiske elendighed på det kgl. bibliotek og statsbiblioteket. SF foreslår nemlig sammen med de radikale en forhøjelse af de to bibliotekers materialekonti på henholdsvis 2 mill. kr. og 1,5 mill. kr. Et flertal for disse forslag ville betyde, at folketinget langt om længe havde fået øjnene op for forskningsbibliotekernes betydning. Det ville være en stor hjælp til alle de mennesker, der bruger deres tid til forskning og uddannelse, og det ville være et håndslag til bibliotekernes personale, som i årevis har måttet se deres bibliotekers service blive dårligere og dårligere.

Margrete Auken (SF):

Det, som let kommer til at kendetegne en debat som denne, er, at man taler meget stort og generelt og har svært ved at sige helt konkret, hvad man mener – og hvor man altså er villig til at sætte sin egen menneskelige troværdighed og sin egen menneskelige dømmekraft ind. Det, som i høj grad er skyld i den valenhed – og det gælder alle, jeg skal ikke kritisere nogen specielt – er, at humaniora har haft en så elendig stilling igennem de sidste 100 år. Det er i meget høj grad humanisternes egen skyld. Jeg tror, det er forkert at vende skytset den anden vej, for det er jo humanisterne, der har holdt sig tilbage i ste-

det for aggressivt – og det mener jeg altså i meget bred forstand – at blande sig i debatten, at stille spørgsmålene og få os andre til med den nødvendige menneskelige selvbevidsthed at stille spørgsmål om det, som faktisk angår vores liv og vores fremtid.

Hvis jeg meget kort skal definere, hvad jeg forstår ved humaniora, så er det opklaringen af den folkelige fornuft. Der tales meget om folkelig kontrol med det ene og med det andet, men man ved egentlig meget lidt om, hvad det er. At få en kvalificeret og nuanceret – og som sagt selvbevidst – folkelig debat er noget af det allervigtigste, og jeg er selvfølgelig derfor meget glad for, at ministeren taler ikke bare kønt, men, synes jeg, også godt om, hvad humaniora skal.

Spørgsmålet er selvfølgelig, om ministeren har gjort sig klart, hvad det ville betyde, hvis nogen kom for skade at tage ham på ordet. Det kan man nok være rolig for at de ikke gør, men hvis de gjorde det og kom ind med den kritik, hvad ville der så ske inden for hele vores debat? Vi har også herinde brug for at kunne tale anderledes mangfoldigt og stærkt om en række ting.

Der er to områder, jeg godt vil tage op, som er meget centrale, og som flere har været inde på i dag, nemlig informatikken og bioteknikken. Det kan ikke nytte noget at rende ned bag i toget i håb om, at man ikke kommer med. Det kommer man alligevel. Det kan heller ikke nytte noget, at man tror, at de, der sidder ved rattet – eller hvad det nu er for et – kan klare det alene. Hvis man hører efter, hvordan de mennesker mange gange taler – det er langtfra dem alle, men det er en væsentlig del – så er det ikke særlig modent, det er ikke særlig nuanceret. Man har meget ofte ikke engang fornemmelsen af, at de overhovedet har gjort sig forestillinger om, hvor de vil hen med det, de laver. Det er valne ord om udviklingen og »sådan er det nu engang« osv., de bruger i denne sammenhæng. Jeg mener, det er vigtigt, at vi kan rende frem i toget og tage debatten. Her er vi ligestillede med alle andre, hvad enten de er eksperter eller de er ganske almindelige, levende mennesker.

Man må spørge inden for disse to områder: hvem er det, der styrer? Hvad er det for en debat, der styrer disse områder, er det den folkelige debat og den folkelige fornuft? Nej, vel er det ej. Det er stort set profitten, og så